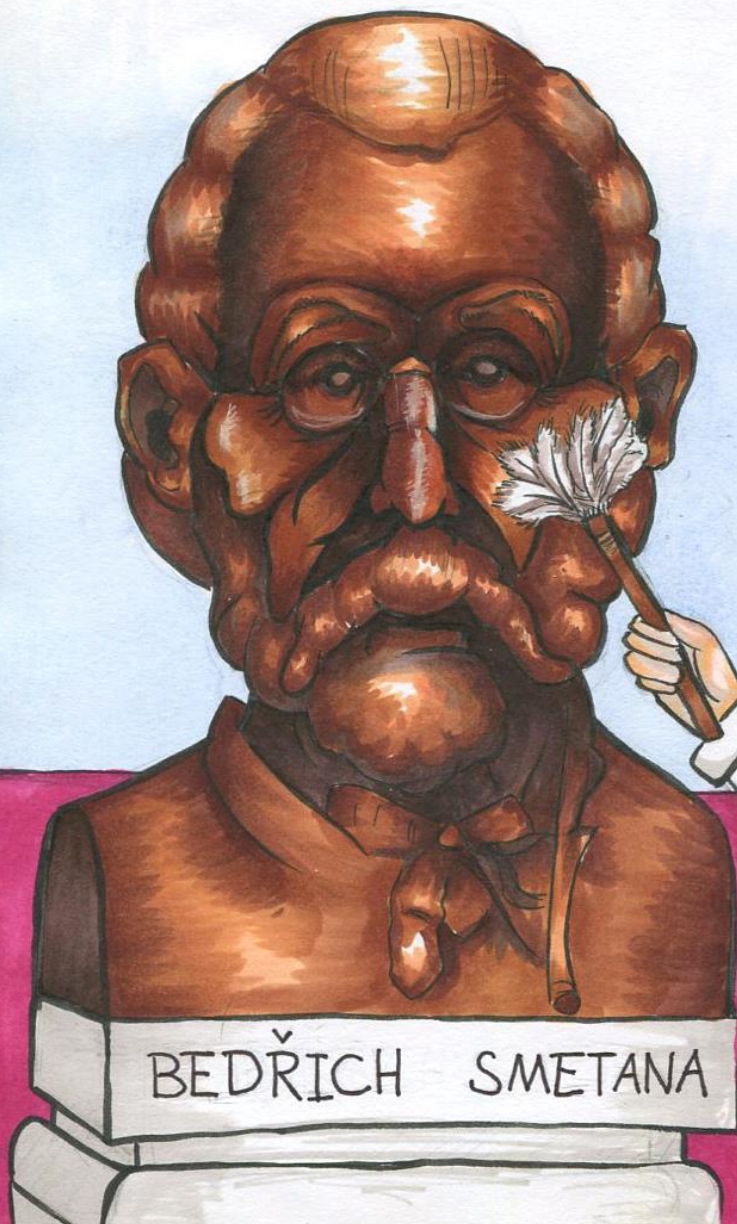

TONDA

18

BEDŘICH SMETANA

Obsah tohoto čísla:

	strana:
Úvodník	1
Doporučujeme knihy	2
Naše téma: Hudba	3 - 7
Povídky	8 - 12
Básničky	13
Vyrábění	14
Hra	15 - 16
Luštění	17 - 24
Recept	25
Stránka v němčině	26
Obrázky k tématu	27

Redakce časopisu:

Ema Banghová (Ema), Alena Barth (Ála), Diana Bebčáková (Didi), Rebeka Dobrovská (Rebe),
Karolína Dostálová (Kája), Ida Hobzová (Ida), Zita Chloupková (Zita), Nela Koňářiková (Nela),
Jáchym Kořínek (Jáchym), Johana Posoldová (Johy), Sofie Sommerová (Sofi), Ester Stavovčíková (Esi),
Bohumil Trnka (BhT), Sára Veselá (Sára)

Obálku nakreslil Matěj Kliment.

Milí čtenáři, milé čtenářky,

opět jsme si pro Vás připravili nové číslo časopisu Tonda. Tentokrát máme krásné téma – hudba.

Díky hudbě se můžeme přenést do jiného světa – našeho světa. Tam se můžete přenést i díky příběhům, které na Vás čekají o pár stránek dál, a po přečtení knih, které Vám opět doporučíme na stránkách Tondy. Pokud se chcete ale držet při zemi, připravte si lepidlo, tužku a nůžky. Ty se Vám budou hodit při sestavování papírového bubnu a při plnění zábavných křížovek. A pokud byste rádi hráli na hudební nástroj a nevíte na jaký, pomůžou Vám texty žáků druhého stupně o hudebních nástrojích. A nakonec si odpočinete u básniček. Příjemné čtení (a poslouchání hudby) Vám přeje za redakci časopisu

Zita Chloupková

Nela

BOWIE

ILUSTROVANÝ ŽIVOTOPIS

Autor: Maríá Hesseová

Ilustrátor: Fran Ruiz

Posloucháte ART ROCK? Nebo máte prostě jen rádi hudbu?

Kniha BOWIE ilustrovaný životopis vypráví o životě dychtivého muže, který zasvětil svůj život muzice-své muzice. Když knihu budete číst, budete mít pocit, že Vám ji opravdu vypráví sám David Bowie. Budete mít na dosah ruky jeho dlouhý život v jedné knize, která se možná zdá malinko delší, ale přečtete ji snad jen za 2 večery.

Příběh začíná v den jeho narození, v den, kdy na jejich ulici spadla hvězda. Už jako malý David miloval hudbu a už tehdy se rozhodl – bude hrát a hrát a hrát

Prožil dlouhatánský život plný radosti, chvílky vzrůstající neuvěřitelné kariéry, seznámení se spoustou úžasných lidí, ale i smutek, sebevraždu svého nevlastního bratra, nezáměr o jeho hudbu anebo zoufalé brání drog.

Na knížce jsem si ale nejvíce zamilovala nádherné, možná i malinko strašidelné a znepokojující ilustrace. Ze všech knih, které jsem doposud četla, se žádná nevyrovnala této. Získala jsem spoustu zajímavých informací, nové zkušenosti s touto muzikou a nekonečnou inspiraci.

Život Bowieho skončil v roce 2016 jeho smrtí, stejně tak i tato kniha. Avšak jeho úžasná hudba nám zůstala dodnes....

Ema

Prašina - Černý merkurit

2.díl série o Prašině

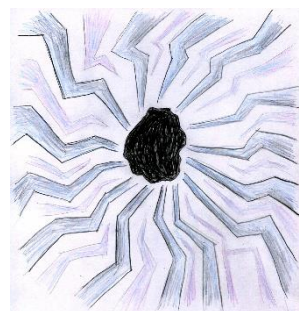
Autor: Vojtěch Matocha

Ilustrátor: Karel Osoha

Tato kniha navazuje na první díl Prašiny. Pro toho, kdo první díl ještě nečetl, tato recenze obsahuje děje, které se objevily už v prvním díle.

Hlavní hrdina této knihy je kluk jménem Jirka. Jirka společně s kamarádkou En mají v Prašině klubovnu, které říkají Doupe a je v podkroví domu paní Bartákové. Je zima a v Prašině se začínají dít divné věci. V Krchlebach - nejhroznějším místě v Prašině - se údajně ukrývá Jáchym Novotný, který je zodpovědný za vykolejení vlaku před několika lety a který uprchl z vězení. Jirka a En společně zjišťují tajemství z minulosti a musí čelit všelijakým nebezpečím. Je k tomu ale potřeba najít a získat černý merkurit a skrýt ho někam, kde ho nikdo nenajde.

Ála

Střípky ze života BEDŘICHA SMETANY

Bedřich Smetana byl významný český hudební skladatel.

Je skoro jisté, že jsi o něm už něco slyšel/a, třeba, že složil skladbu Vltava, nebo opery Libuše, Prodaná nevěsta a tak dále, také, že se narodil 2. března 1824 a umřel 12. května 1884. Určitě jsi se i učil/a, že hrál na klavír a housle, skládal klasickou hudbu, opery a symfonické básně. I když tohle všechno víš, garantuji Ti, že většinu toho, co si tady přečteš, vědět nebudeš...

Určitě si představuješ Bedřicha Smetanu jako velkého, veleváženého, s kamennou tváří, přísně vyhlížejícího muže, ale ne úplně tomu tak opravdu bylo. Bedřich Smetana měl drobnou a útlou postavu. Byl vysoký jen 156 centimetrů, což je sice velmi málo, ale přesto byl ještě o pět centimetrů vyšší než hudební génius Wolfgang Amadeus Mozart. Měl delší hnědé vlasy, tmavou bradku a rezavě barevný knír. Potrpěl si na módní oblečení a velmi rád chodíval na pivo či víno.

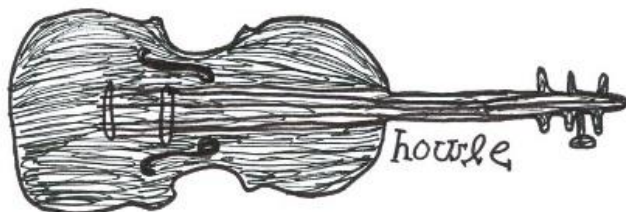
*„Kudy jsem chodil,
tady jsem komponoval.“*

Přestože Smetanova hudba byla nádherná, na začátku to neměl jednoduché. Byl odhodlán riskovat všechno, aby se proslavil svou hudbou. Rozhodl se, že dobude svět jako klavírní virtuos. První koncert z plánovaného turné po českých městech vyhlásil v Chebu. Posluchači se dostavili celkem čtyři. Jeden pán, jakési dvě dámy a host, se kterým byl Smetana ubytován v hotelu. Vybral tři zlatky a odjel, turné zrušil.

Každá skladba má svůj konec, stejně jako život Bedřicha Smetany. Když už se blížil ke konci, nevypadalo to s ním opravdu dobře. „Spánek špatný, prosí o pomoc, utíká, nezná svých dítek ani spolubydlících, rozbíjí okna a vydrží několik hodin za sebou křičet,“ napsal Bedřichův doktor v dopise, doporučujícím Smetanu do Pražského ústavu choromyslných v Kateřinkách. Tam už žil ale pouze 20 dní. Pochován byl na Vyšehradě.

Smetanova socha a muzeum stojí snad na nejkrásnějším místě Prahy. Protože právě odtud se Smetana rád díval na město, které mu tolik dalo, ale i ublížilo...

Ema

Zdroje - www.inadhled.cz

- Wikipedie

- Česká televize - pořad *Znáte je dobře?* - Bedřich Smetana

Hudební průvod

Byla jednou jedna kytara, která bydlela ve čtyřpatrové vile. Žila tam už tři roky. A pomalu jí to ve vile přestávalo bavit. A tak si jednoho dne usmyslela, že uspořádá hudební průvod. Budou tam všechny nástroje na světě. A tak, když už ve vile všichni spali, utekla na zahradu a otevřela dveře na ulici. Kytara věděla, že v sousedním domě bydlí její kamarád buben. Kytara věděla i to, že buben vždy přijde v 11:00 večer. A tak kytara čekala a čekala. A pak konečně buben přišel. Kytara mu říkala: Ruben Duben Buben. A proto řekla: „Ahoj, Rubene Dubene Bubene!“ „Ahoj kytaro Žirafo,“ řekl buben. „Složil jsem novou píseň, poslouchej:“

„Ta je moc pěkná!“ řekla kytara Žirafa. A pak začala kytara vyprávět, k čemu se chystá. Buben souhlasil, ale řekl, že k přípravě takového průvodu bude potřeba spousta hudebních nástrojů. Pak se zamyslel a dodal: „A bude taky potřeba mít nějakého dirigenta.“ Pak se zase ponořil do myšlenek. Po chvíli kytara Žirafa vykřikla: „Já znám jednoho ptáčka slavička, ten může být dirigent.“ Buben souhlasil. A hned se vydali na cestu za slavičkem. Za úsvitu už stáli oba dva u slavičkovy hnízda. Slaviček si zrovna rozcvičoval křídla. A když uviděl kytaru Žirafu a Rubena Dubena Bubena, vykřikl: „Ahoj Žirafo, co tu děláš?!“ A kytara začala vyprávět, k čemu se s bubnem chystá. Poprosila slavičku, aby jim dělal dirigenta. Slaviček bez váhání řekl: „No jasně, zrovna včera jsem složil písničku.“ Sklonil se a vytáhl text, sletěl dolů a podal ho kytarě a ta se do textu zadívala. Písnička sice neměla název, ale byla pěkná. Musíme jí vymyslet jméno. Všichni se zamysleli. Kytara po chvíli řekla: „Může se jmenovat Fantastický průvod!“ Buben se na ni vyděšeně podíval. „To je moc fantastické!“ „Máš pravdu,“ souhlasila kytara. Pak se všichni zamysleli. A pak slaviček řekl: „Fantastické to být nemusí.“ A pak se zeptal: „A kde to vlastně chcete hrát?“ Kytara odpověděla: „O tom už jsem přemýšlela, bude se to hrát na Staroměstském náměstí u Orloje.“ „No to je nápad! Bude se to jmenovat HUDBA NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ!“ vykřiknul slaviček. „Ano, ano!“ vykřikla kytara i buben zároveň. Trvalo celý měsíc než kytara, buben a slaviček sehnali všechny nástroje. Trvalo další měsíc, než se všechny nástroje naučily slavičkovu skladbu hrát. 7. července se všechny nástroje shromáždily na Staroměstském náměstí. V 19:00 začal zvonit Orloj a všechny nástroje začaly hrát. A slaviček začal dirigovat. Po jedné minutě se otevřela všechna okna domů poblíž Orloje. Z oken vykoukly hlavy udivených lidí. Nástroje však

hrály dál. Lidé začali tleskat a házet peníze na zem. Ze Staroměstského náměstí se začaly ozývat podivné zvuky. Bum, cink, tralala, písk, dum, skříp. Kdo šel kolem večerní Prahou, velice se divil. A na počest tohoto dlouhého dvouhodinového průvodu se koná na každý rok 7. července

!HUDEBNÍ PRŮVOD!

Z POHLEDU HUDEBNÍHO NÁSTROJE

Zobcová flétna jméno mé. Jsem dechový nástroj. Pocházím z lidové píšťaly a jsem ten nejúžasnější a nejvážnější nástroj, co to jen jde. Moje tóny se nevyrovňají ničemu jinému. Hraji nejkrásněji a nejlíbezněji ze všech. Řekněme, že jsem se zrodil pro ještě vznešenější a talentovanější lidi, než byl Wolfgang Amadeus Mozart. Hraji smutně i vesele, hraji ze svého srdce.

Jinou, lepší flétnu, jste si neuměli představit. A to nemluvě o mém nádherném tvaru. Díry, které Vám přesně padnou na Vaše prsty, délka, která je tak akorát, a k tomu mám ještě úchvatnou barvu. Inu, jsem flétna z dobré rodiny.

Avšak můj královský život postihla hrozná věc. Opravdu mě byla škoda! Mě, mistra mistrů si jednoho dne koupila rodina, která absolutně netušila, koho bere do rukou. Hrála na mě jakási holka, její hudební sluch byl katastrofa! Její písně mě nebyly hodny. Byla to malá pětiletá holka, která nerozuměla hudbě vůbec!

A poté přišla druhá katastrofa pro Vašeho mistra hudby... Rodina si koupila klavír! Volal jsem v duchu o pomoc, klavír byl nehorázně drzý! Zdálo se, jako by miloval sám sebe. Byl jsem zhrozen, avšak ještě více, když rodinu nenapadlo nic lepšího, než mě pokládat na tu rachotinu! Na klavír hrálo další dítě, které do něj tlouklo a tlouklo, inu, však si nic lepšího klavír nezaslouží, ale co já?! Jak chlapec tloukl, já nadskakoval a padal. Úplně mě to doslova zničilo! Nutili mě hrát s klavírem duet.

Naštěstí holka alespoň zestárla. Hrála se mnou už 7 let. Díky mé nekonečné trpělivosti a schopnostem jsem dívku naučil hrát alespoň z půlky tak dobře jako já!

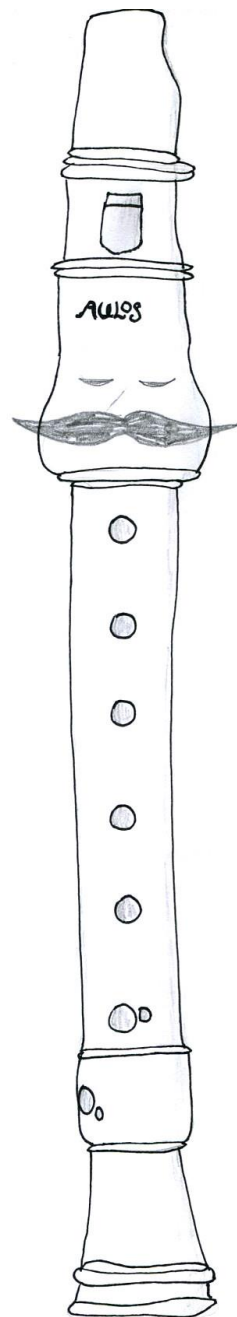
Pořád zde však ještě zůstával klavír, jehož tóny byly na hudební nástroj hrůza, jeho tvar byl nesmyslně velký, a dokonce ten podšívka uměl i napodobovat jiné hlasy nástrojů! Oproti mně byl opravdové nic!

A tak já, umělec, perfektní skladatel a bezchybný nástroj byl zneužit a zahozen jen kvůli nějakým pozemským bytostem! Můj život mohl být nekonečným a triumfálním koncertem...

Ema

Byl jednou jeden malý obchůdek s hudebními nástroji. Do tohoto obchůdku jsem dorazil po svém stvoření a žiji zde dodnes, protože nejsem na prodej. Budu vám vyprávět o dni, na který mám hezké vzpomínky.

Bylo úterý 14. května a já jsem přijel zásilkovou službou. Nějaký pán mě vyndal z krabice a hned si šel vyzkoušet mé dovednosti. Sám jsem byl překvapen, jak krásně zním a jak jsem šikovný. Najednou k nám přiběhla malá holčička a řekla: „Tatínku, ten klarinet krásně zní, zahraj ještě, prosím.“ Později jsem pochopil, že je to majitel obchodu a jeho malá dcerka Rozárka. Rozárka popadla píšťalku a hrála s tatínkem, co jim dech stačil. V tu chvíli jsem poznal svou budoucí kamarádku píšťalku. Bohužel v nejlepším jsme všichni museli přestat, protože do obchodu přišel zákazník. Majitel mne odložil na pult a odešel se věnovat zákazníkovi. V tu chvíli se mne Rozárka pokusila sundat z pultu, a protože byla malinkatá, povyskočila, sjela jí ruka a shodila mne na zem. „AU AU AU, TO TO BOLÍ!“ plakal jsem si v tichosti. Rozárka

plakala také a volala: „Tatínku, pojď sem! Já jsem ho nechtěně rozbila.“ Tatínek přiběhl, zvedl mne ze země a pečlivě prohlédl. Všiml si, že mám velký škrábanec, a mrzutě se zamračil. Zkusil si na mě zase zahrát, aby si ověřil, jestli hraji stále tak dobře. V tu chvíli si Rozárka začala otírat uplakané oči a začala se usmívat. „Tatínku, to nevadí, že má škrábanec. Nemohli bychom si ho nechat?“ ptala se dcerka. Tatínek se na dcerku usmál a řekl: „Stejně jsem si říkal, že zní tak krásně, že bych si ho rád nechal. A víš co? Vlastně mu ten škrábanec i sluší.“ A oba se začali hlasitě smát.

I když to nikdo z nich nevěděl, já jsem se smál také. Byl jsem šťastný, protože se mi u nich velice líbilo a Rozárku jsem si od první chvíle oblíbil i přes tu nehodu. Časem, když Rozárka povyrostla, začala na mne hrát také.

Jakub, 6. A

Já jsem Špáňa, neboli také Španělka, jak mi tu říkají. Mají mě ve skautském oddílu už pěkných pár desítek let. Jejich skautský vedoucí mě dostal, když mu bylo 17 let. Byl ze mě v té době dost nadšený, jeho rodiče na mě stáli dlouhé fronty. Byli jsme zavřeni ve velkém skladu, kde nás ovšem bylo jen pár. Další kytary, se kterými jsme se tu bavili, jsem už nikdy neviděla. Zajímalo by mě, jestli na ně ještě někdo hraje, nebo už odpočívají v propadlišti dějin.

Každopádně, nejdříve si mě nad míru vážili a zacházeli se mnou, jako s kusem drahokamu. Hověla jsem si v klidu v jeho pokojíčku. Jak pak ale čas plynul, začali se mnou zacházet hruběji! Brali mě na výpravy, sdírali mi lak a ničili mě. To se mi ale vůbec nelíbilo. Rozladřovala jsem se, jak to šlo, jen ať už s tím přestanou. Pak se stalo, že mě dokonce nakřapli, vedoucí to sešrouboval vrutem a hrála jsem dál. To mi už ale došla trpělivost a hned, jak to šlo, jsem praskla 2 struny, abych dala jasně najevo, že tohle NE! Chvilku byl klid, ale zanedlouho se vedoucí objevil ve dveřích s balíčkem nových strun. A co horšího, měl i jeden náhradní. Výměna strun je vždy to nejhorší, proto si už netroufám struny praskat. Vždy to hrozně bolí. Napínají mě jak na skřipci, teda doslova. Až jsem z toho celá zohýbaná a ten nešika se ani neobtěžuje zastříhnout přebytečnou délku strun kleštěmi, takže si o ostré hrany vždy poškrábu lak! Ale myslím, že u mě je to už jedno. Lak, respektive jeho zbytky, už vypadá, jako kdyby po něm někdo usilovně přejížděl drátěnkou. Ze spodu ozvučnice se celá rozlepuje, u nultého pražce jsem prasklá... No, nemám to lehké. Tahají mě s sebou jenom v látkovém přehozu na rameni, kde to jde. Ve větru, dešti, všude po všech výpravách. Ale která kytara toho zažila tolik, jako já za takovou dobu?

Alexandr, 8. B

Esi

Dobrý den, já jsem Marco, ale můžete mě znát jako housle Santiniho Rossi, nejslavnějšího houslaře pod sluncem. Stvořil mě pro samotného Ferdinanda I. Medicejského. Ted' jsem v muzeu v Římě ve vitrině a denně si mě prohlíží tisíce lidí. Může to znít velice nudně, jen takhle sedět ve výstavní skříni a nic nedělat. Já mám ale štěstí: díky tomu, že se o mě hodně pečuje, několikrát za rok si mě vezme nějaký slavný houslista a hraje v opeře při důležitých příležitostech, jako třeba na Den osvobození, nebo na Den Italské republiky. Ted' vám ale povím jiný příběh, příběh o krádeži.

Jednou jsem si takhle prohlížel jedno velké okno a najednou vidím, jak se do dveří plíží postava, což mi přišlo divné, protože dveře měly být zamčené. Po chvíli dívání se na postavu jsem si uvědomil, že to je to zloděj. Nechtěl jsem tomu věřit. Tohle je největší muzeum v celé Itálii, jak se sem mohl dostat obyčejný zloděj?

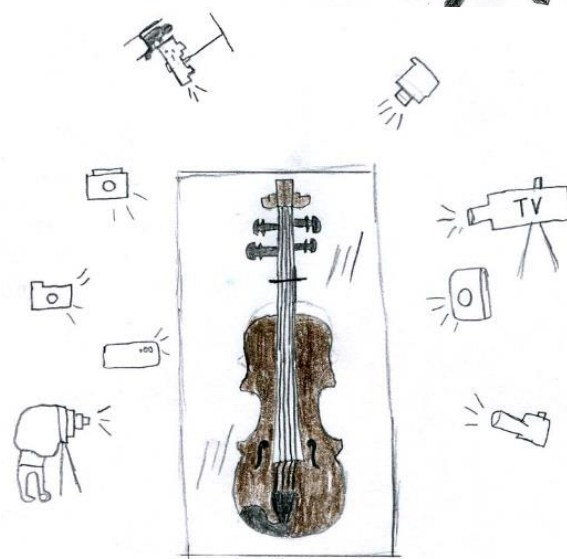
Věděl jsem, že si jde pro mě, ale nemohl jsem s tím nic udělat. Lupič jemně rozřezal takovým železným nástrojem sklo vitríny a vzal mě do tašky. Muzeum už bylo zavřené, a tak to tu hlídalo jen pár kamer a dva hlídači. Začal jsem si myslet, že mám velké štěstí, protože v tuto dobu by měl hlídač hlídat oblast, ve které jsme právě byli. S hrůzou jsem však pozoroval všechny dveře a věci v místnosti a hlídač nikde. Musel ho podplatit. V této myšlence mě utvrdilo to, že když byl u zadního východu, nevytáhl páčidlo, nýbrž klíče. Potom lupič běžel ke svému autu. Nastoupil do něj a dal mě na sedačku vedle sebe. Vyjel si z parkoviště jako nějaký pán. Ted' už jsem toho měl tak akorát dost, ukradl

mě tak snadno, MĚ slavné housle od samotného Rossi! Byl jsem rozhodnut. Když jsme vjeli na silnici, neváhal jsem a v zatáčce na lupiče skočil.

Ozvala se velká rána a já se objevil potlučený u pedálů. Naštěstí byli další lidi okolo a zavolali záchranku a ti později rozeznali, že to, co ukradl, jsem já. Byl v kómatu, ale věřím, že ho policie později vzala do vazby.

Po té nehodě mě na týden vzali na kontrolu a na péči. Poté jsem se zase hrdě vrátil před zraky všech návštěvníků jako ty nejslavnější housle pod sluncem.

Diviš, 6. A

Místnosti

3. díl

Nekonečno

Gilda, Ondra, Robin a Kari se z dvou místností dostali jen o vlásek, ale zvládnou i další nástrahy, nebo tam zůstanou navždy?

Bez potíží pak vyšplhali po laně dlouhém tak čtyři metry nad zem a pak ještě otvorem ve stropě. Dostali se do malinkaté místnůstky, která byla vymalovaná na černo. Jediný zdroj světla je z díry na podlaze, kvůli které byla v místnosti téměř tma. Bylo to, jako když večer zhasnete světla a najednou je všude kolem vás černo. Za chvíli je místnost světlejší. Je to kvůli tomu, že si vaše oči přivyknou té tmě, až nakonec je kolem vás šero. Pak vidíte, jako kdybyste si vzali tužku na rýsování a začali jí jemně pomalovávat papír.

„Nic tady není. Měli bychom se vrátit zpátky a najít jinou cestu. Vždyť je tady jenom černo. Vůbec nic tady není. Vůbec nic,“ začala trochu zmatkovat Kari a přitom se otáčela dokola. „To není tak úplně pravda,“ namítal Robin, který byl shrbený v rohu této malé místnosti a po podlaze přejížděl prstem. Zahýbal doprava a pak zase doleva, poté se o kousek vrátil. „Tady je něco vyrytého. Je to něco jako mapa, která je vyrytá v zemi,“ pokračoval Robin a pořád po podlaze přejížděl prstem, „měli bychom ji někam překreslit, mohla by se nám hodit,“ dořekl rozhodně. Vytáhl si z kapsy černou fixu, kterou vždy nosí s sebou a začal shánět nějaké plátno, nejlíp papír. Jenže kde ho sehnat?

„Hele, myslím si, že si můžeš vzít moji mikinu na překreslení té mapy, jestli chceš. Už mi je skoro malá,“ nabídla se Gilda a podávala mu svou starou šedou mikinu s tmavě modrými hvězdičkami, kterou celou dobu měla kolem pasu. Robin si ji vzal a řekl na to jenom: „Dík.“ Mikina byla na zip, Robin si ji tedy musel položit rozepnutou, aby byla jako velké plátno. Položil ji na místo, kde byla vyrytá ta mapa, a začal ji podle hmatu překreslovat. Netrvalo dlouho a celá mapa byla překreslená. Byla ve tvaru čtverce s malými cestičkami. Pokrývala skoro celou mikinu.

„Když se na to tak koukám, myslím, že to je mapa nějakého bludiště,“ řekl zamyšleně Ondra, přitom se zakoukal na mapu, přešel k díře v zemi a začal bludiště řešit. Jednou se trochu zadrhl, ale nakonec bludiště vyřešil. Čekal, že se něco stane, jakmile bludiště vyřeší, ale nic. Neobjevila se žádná tajná chodba, ani neměli žádnou náповědu, co dál. Prostě nic, byli tu uzavřeni. Nemohli nic dělat. Za pár hodin už budou pěkně hladoví a žízniví a nejspíše do tří dnů umřou.

„Mohli bychom se ještě porozhlédnout dole, možná tam něco bude. Tady už nic dalšího nenajdeme,“ odcupital až k lanu a spustil se dolů.

„Pojďte, má pravdu,“ pobídla je Gilda a sama se spustila dolů. Vítr jí rozcuchával vlasy. Měla by už přece být dole. Rychlost se pořád stupňovala a byla pořád větší. Gilda se snažila provaz chytit pevněji, aby zpomalila, ale jen si spálila prsty a málem se kvůli tomu neudržela. Pokus na nic. Prsty jí už tak strašně bolely, celý svět se kolem ní točil a ona byla unášena jemným vánkem. K tomu všemu hrála krásná melodie. Možná se jí to jenom zdálo, protože už nespala celých sedmáct hodin. Minulou noc se nějak extra moc nevyspala a nejedla ani nepila také dlouho. Chtěla usnout, jemný vánek ji hladil po celém těle. Už se ani neudržela provazu, jen padala dolů. Oblečení jí vlálo.

„GILDO! GILDO, VSTÁVEJ UŽ! Zaspali jsme! Rychle! Jdu do práce a nezapomeň jít do školy!“ tenhle hlas Gilda znala. Byla to její máma a prý zaspali. Jenže kde je Kari, Ondra a Robin? Nespadla jsem a nezabila se?

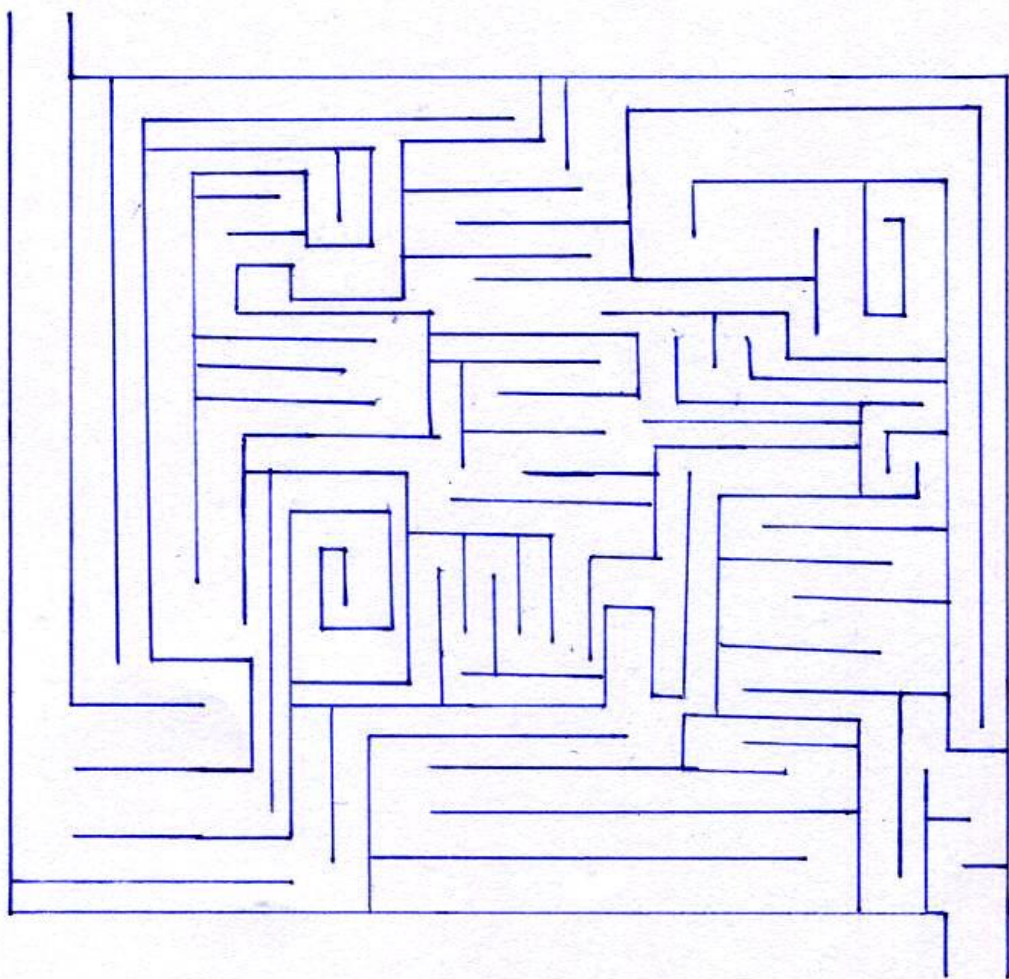
Nejsem v nebi? Ne, nemůžu být v nebi, přece jsem zlobila, takže bych měla být v pekle a peklo určitě nevypadá jako můj pokoj. Mrtvá tedy nejsem. Co když se mi to jenom zdálo?

Tato úvaha jí přišla nejrozumnější a pomalu se začala balit do školy. Sice už bylo půl jedenácté, ale aspoň tři hodiny by měla stihnout. Ve škole vše řekla svým kamarádům, kteří se jejího snu účastnili. Skoro tomu nechtěli věřit, ale jeden prospěch přece jenom tento sen měl. Gilda, Kari, Ondra a Robin už věděli, jaký příběh napíší do úkolu z českého jazyka. Tento úkol měli dělat ve skupinkách po čtyřech. Nakonec z toho udělali krásný příběh, který skončil úplně stejně jako tento. Tečkou na konci věty.

Napsali: Gilda, Kari, Ondra a Robin

1

Vyřeš bludiště, které řešil i Robin.

Kája

MIZENÍ 4. část

Plameny nežhnou, vítr nevane, voda neteče, země se rozpadá

V minulém díle se stalo: Tomáš a Adriana se dostali ze světa ohně a poté se jim zdál podivný sen o tom, že musí kámen Alerian dopravit k druhému kusu Alerianu a tím spojit země ohně, vody, vzduchu a země.

Ten den zůstali u starší Adriany, rozhodli se, že se do země ohně vrátí až zítra. Prohlíželi si knihu ASI BYCHOM MĚLI a odpočívali. Adriana si všimla, že končí stranou 956. „Tomáši, dokážeš si zapamatovat číslo 956?“ zeptala se. „Asi ano. Proč?“ odpověděl Tomáš. „Nevím. Mohlo by se to hodit.“ řekla Adriana. „Pojďme spát. Jsem unavená.“ řekla Adriana. Tomáš mlčky přikývl a zdálo se, že si pořád opakoval to číslo. Adriana si jen povzdechla a šla spát.

Když se vzbudila, bez přemýšlení otevřela knihu a zavolala: „Tomáši, jakou stránkou to končilo?“ „Ehmmmm... myslím, že to byla strana 956. Proč?“ „No... jen že teď to končí stranou 958. Je tam nová kapitola, co se jmenuje Plameny nežhnou, voda neteče, země se rozpadá, vítr nevane. Je tu něco v runách, nepřečtu to.“ „Myslíš, že já jo?“ zeptal se Tomáš. Adriana vyšla na ulici a zjistila, že v zemi jsou velké rýhy, voda v potoku není, slunce neviděla a žádný ani malý náznak vánku také neucítila. Musíme jít do země ohně nebo kamkoliv HNED! Pojďme do země ohně, tam už to známe, takže nebudeme tolik riskovat, řekl Tomáš. Pravda, řekla Adriana a vydala se směrem, kde byly portály. Portály tam ale nenašli. Kéž by tu byly ty portály, řekl Tomáš. Najednou se rozžehl před nimi oheň a vytvořil se portál ohně, šplouchla velká vlna vody a byl zde i vodní portál. Země zarachotila a objevil se zde strom, ve kterém byl zemní portál. Zavál prudký vítr, který Adrianu a Tomáše shodil na zem a před nimi se objevilo tornádo, ve kterém byl náznak větrného portálu. „Oheň,“ řekl Tomáš a ukázal na ohnivý portál. „Voda,“ řekl a ukázal na vodní portál. „Země,“ řekl a ukázal na zemní portál. „Vzduch,“ řekl a ukázal na větrný portál. „Pojďme, nemůžeme ztrácet čas. Máš ten klíč?“ zeptal se. „Jo, ale už pojďme.“ Adriana skočila do ohnivého portálu. Ocitla se v zemi ohně, zase. Ale vypadalo to vyhořele. Nikde nic. Žádný oheň. „Kde je ten lev?“ zeptala se Adriana. „Tam, podívej,“ ukázal Tomáš. Adriana nepřemýšlela a rozběhla se k němu. Vypadal jako mrtvý, byl menší, ale hrud' se mu pravidelně zvedala a klesala, takže mrtvý nebyl. Odemkla řetězy, ale se lvem to nic neudělalo. Tomáš přiběhl s Alerianem v rukou. Lev otevřel oči, ale nezaútočil. Jen se na ně díval, na Adrianu, na Tomáše a pak na Alerian. Zvedl hlavu a díval se přátelsky. Tomáš před něj opatrně položil Alerian. Lev si ho vzal do tlamy a naznačoval jim, aby šli za ním. Adriana a Tomáš se na sebe podívali a následovali ho. Teprve teď si všimli zvláštního místa ve skále kus od portálu. Adriana hádala, že tam lev žije. Lev doprostřed položil Alerian. „Asi něco chce,“ šeptla na Tomáše Adriana. „To vidím,“ šeptl Tomáš zpátky. „Ale co?“ zeptala se Adriana. „To nevidíš?“ odpověděl Tomáš.

Když se vrátila zpátky pro věc, co lev chtěl, tak Adriana rychle prolistovala knihu ASI BYCHOM MĚLI, jestli něco nepříbylo. Nepříbylo. Vytrhla z ní strany 957 a 958 a běžela k portálu. Bála se o Tomáše. Sice chtěl zůstat s tím lvem, ale pořád mu nevěřila. Bez váhání proskočila skrz portál, ale v říši ohně nebyla. Portál po pár sekundách zmizel.... To ne!!! Když se Adriana rozhlížela kolem sebe, všimla si prapodivných kamenů a korálů. Když si potom všimla, že tu jsou i mušle, usoudila, že je v říši vody. To je pohroma, pomyslela si. Neviděla ani kapku vody. Rozhlížela se, jestli neuvidí vodního draka, ale nikde nebyl. Když pak kousek poodešla, všimla si malinkého pramínku vody, který někam tekł. Když šla podél něj, pramínek se rozšiřoval, až se z něj utvořila dost velká tůňka. Chtěla si v ní umýt ruce, ale když se nad ni naklonila, uviděla v ní něco, co v ní vyvolalo vzpomínky na den, kdy seděli s Tomášem u ohně. Tehdy, když se dostali do budoucího světa. Nejdřív nevěděla přesně, o co jde, ale pak si vzpomněla. Byl to vodní drak.

Nevěděla, co udělá, ale než se stihla rozhodnout, vodní drak si jí všimnul. Když se na něj teď Adriana koukla, uviděla, že nevypadá tak energicky, jak ho před tím viděla. Spíše naopak. Vypadal stejně schlíple a unaveně jako lev. Potom drak vynořil hlavu a podíval se na ni. Adriana nějak cítila, jako by věděl, co se jí stalo, jak se sem dostala, kam se potřebuje dostat a jak se dostane odtud. Vypadal mnohem moudřejší a starší než lev. A i přesto, že byl tak starý a že kolem nebyla voda, se drak ztěžka zvednul a hlavou Adrianě pokynul, aby šla za ním. A Adriana šla.

Šli dlouho, a ještě tam nebyli. Přesto přese všechno Adriana věřila, že ji vede správně. A tak se i dočkala. Po dlouhém pochodu se dostali na zvláštní místo. Vypadalo to tam, jako to místo v říši ohně, kde byla jedna část Alerianu, až na to, že tam nebyl podstavec ani Alerian. Místo toho tam byly tři docela malé portály. Jeden byl zelenošedý, druhý byl šedobílý a ten třetí byl oranžovočervený. Adriana přesně věděla, kam ty portály vedou. Chtěla jít do oranžovočerveného, do říše ohně, aby pomohla Tomášovi. Pokynula drakovi, aby šel první, ale drak jí naznačil, že se do portálu nevejde. „Tak budu muset jít sama,“ povzdychla si Adriana. „Doufala jsem, že bys nám mohl pomoci.“ Drak jí tentokrát nic nenaznačil. Jenom se jí jemně dotknul, pak se otočil a odešel. Adriana měla pocit, že jí drak předal část svých zkušeností. Pak se jen zhluboka nadechla a skočila.

Ocitla se na místě, které už znala. Kus odtud viděla Iva a Tomáše. Běžela za nimi. Když k nim doběhla, ukázala jim stránky, které předtím vytrhla z knihy **ASI BYCHOM MĚLI**. Nevypadalo to, že by lev chtěl něco jiného. Asi to bylo vážně potřebné. Když se Adriana podívala na ty stránky a na ty runy, měla najednou pocit, že těm runám rozumí. A když se na ně podívala pořádně, zjistila, že to není jenom pocit, ale že je to pravda. Adriana dokázala ty runy přečíst! To určitě ten drak. Předal jí zkušenosti! „Stojí tam, že musíme zazpívat,“ řekla Adriana. „Jak to víš?“ zeptal se Tomáš. „To je na dlouhé vyprávění,“ odpověděla Adriana. „Ale co máme zazpívat?“ zeptala se Adriana. A odpověď se brzy dozvěděla. Uslyšela totiž krásnou melodii. Ohlédla se kolem, ale neviděla nikoho, kdo by ji zpíval. Ale i tak si ji také začala broukat, pak se přidal i Tomáš, a dokonce slyšela pobrukovat mohutným hlasem i Iva

A pak se konečně začalo něco dít. Alerian se maličko rozsvítil. Potom se světlo pomalu zesilovalo, až bylo tak silné, že Adriana i Tomáš museli zavřít oči. A když je znovu otevřeli, uviděli, jak pohaslá říše ohně začíná zase planout ohněm. Když se koukli kolem, uviděli, že břeh končí a je místo něho napouštějící se oceán a v něm vodní drak. O kus dál pevnina zase začínala a v ní byly uzavírající se velké praskliny. Byly tam hlavně skály a také různé rostliny a uprostřed těch skal stál velký a majestátní nosorožec. A když se Adriana podívala ještě kus vpravo, uviděla daleká rozsáhlá nebesa. A tam letěl krásný a vznešený pegasus.

Byli tam všichni: oheň, voda, země a vzduch.

Adriana i Tomáš dostali každý jeden náhrdelník, který znázorňoval všechny živly. Byla to malá, ale krásná podoba Alerianu. A potom začala oslava. Všechna zvířata tam tančila a pobrukovala si onu krásnou melodii, kterou Adriana zpívala. A s touhle melodií v hlavě usnula.

Když se druhého rána probudila, byla doma v posteli, jako by se nic nikdy nestalo. Chvilí opravdu věřila, že to byl jen sen, ale pak na krku objevila náhrdelník. „Tak to přece jen nebyl sen,“ pousmála se Adriana.

KONEC

Nepostradatelný Wes

Část třetí:

„Ted' nadešel čas na tvou smrrrt...“, ze sebe vykoktal Peter a poté padl na zem. „Co se to děje?“ řekl Wes s údivem na tváři. Když Peter dopadl na zem a vypadl mu při tom meč z ruky, Wes za ním už spatřil stojícího Drápa. „Klid,“ uklidňoval Wese Dráp, „ale... ale, co se to... stalo,“ vykoktával ze sebe Wes. „Nic,“ odpověděl mu rázně Dráp. A v tu chvíli už se iluze a sen, do kterého Wese Peter uvěznil, začal rozplývat. Wes před sebou začínal spatřovat křišťálový les a v něm stojícího Barona se svým poskokem. „Kde je Peter?“ zeptal se Drápa Wes. „Zůstal v tom snu,“ odpověděl Dráp. Tu už ale Dráp spatřil Barona vytahujícího meč z pochvy u pasu. „Vy,“ začal Baron, ale náhle ho přerušil jakýsi zvuk připomínající housle. Ten zvuk byl čím dál

hlasitější, až nakonec dospěl do takového bodu, že si všichni začali zacpávat uši: „Jdeme, pane, rychle pryč,“ začal Baronův poskok. „Dobře, ještě se uvidíme,“ řekl Baron, a i s poskokem utekli. „Nech je být,“ řekl Dráp Wesovi, který už začal vybíhat k Baronovi. Náhle z místa, odkud se ozývaly ty tóny, vyšel upravený muž s bílými vlasy, bílým sakem a bílými houslemi. Něco mu ale chybělo, a to něco byl smyčec. „Mé jméno je Cesar, poslal mě váš otec,“ řekl muž líbezným a tichým hlasem a uklonil se. „Můj otec?“ vyhrkl Wes. „Ano, váš otec,“ přitakal s úsměvem Cesar. „A proč bychom vám měli věřit?“ řekl Dráp. „Protože jsem vás právě zachránil,“ řekl mu Cesar. „Inu dobrá,“ odpověděl mu nazpátek s jemným náznakem sarkasmu. „Nevěřím mu ani slovo, ale pokud se ukáže, že jsem měl pravdu a že nás zradí, tak si vzpomeň, že já to říkal,“ pošeptal s úšklebkem Wesovi Dráp. Wes se pousmál a poté se Cesara zeptal: „Tak co teda po nás chceš?“ „Řeknu vám tedy, co po vás chci. Pan Richard mě pro vás poslal, pane Wesi, chtěl by vás totiž vidět. Nějak se totiž doslechl, že jste se ho vydal hledat. Chtěl by vám vynahradiť ta léta, co vám nebyl na blízku. A já vás mám k němu dovést na základnu,“ řekl Cesar líbezným hlasem. „Dobře, půjdu s vámi,“ odpověděl přesvědčivě Wes. „Můžeme tedy vyrazit,“ řekl Cesar a vydal se směrem tam, odkud přišel. „Jdeme?“ zeptal se Wes Drápa. „Ano, ano,“ odpověděl, jako by ho zrovna Wes vytrhl z nějaké myšlenky.

Když už všichni tři vycházeli z křišťálového lesa, Wes se Cesara zeptal: „A jak jste vlastně potkal mého otce?“ „Hmm, dlouhá historie, ale budiž, máme času dost,“ pravil Cesar a začal vyprávět: „Všechno to začalo, když jsem se rozhodl vycestovat z města, abych objevil nějaké mytické stvoření a vydělal hodně peněz. V té době jsem jich moc neměl. Jednou, když jsem narazil na hipogryfí hnízdo a pomyslel si, že tohle asi bude objev století, napadlo mě si vzít jedno z hipogryfích vajec a už asi víte, jak to dopadlo. Jeden hipogryf mě vzal a vynesl vysoko k obloze a pustil. Pak už si jen pamatuji, jak jsem se probudil a spatřil pana Richarda a svou zkrvavenou ruku. Od té doby jsem se zavázal, že nezemřu, dokud také nezachráním pana Richarda, a tak mu nesplatím svůj dluh, a to je asi vše,“ dopověděl Cesar.

Ale v tu chvíli před sebou všichni tři spatřili obrovského modrého ledového obra. „A do háje,“ pomyslel si Wes.

Pokračování příště...

Hudba

Co chce člověk hudbou říci?
Může to být cokoliv,
třeba že byl na měsíci
a že všechno zvládl živ.

Co chce asi člověk v hudbě vnímat?
Asi něco, co je zajímavé.
Něco, co v něm bude dlouho dřímat,
něco, co je velmi hravé.

Hudbu každý jinak vnímat může,
Může být velmi specifická,
třeba jako rudé růže.
Krása je pro ni typická.

Vít, 7. A

Esi

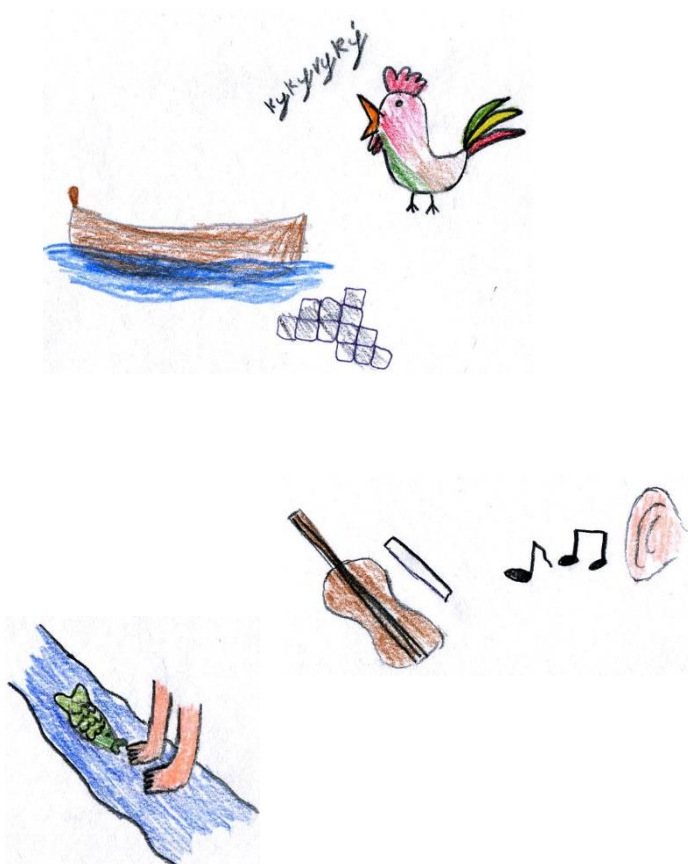
Tři skladatelé

Mozart na housličky hraje
do rakouskouherského kraje.
Noty volně letí vzduchem,
proletí si každým uchem.

Dvořák pluje do Ameriky,
kohout zpívá kykyryký.
Dvořák se lekl kohouta,
bouch báb, kohout letí do kouta.

Smetana sleduje Vltavu,
nohy si ráchá u splavu.
Prsty mu žužlají kapři,
žužlají tak, jak se patří.

Agáta, 7.A

Johy

... je to BOMBA!

pro KOUPELOVÉ BOMBY

budete potřebovat:

200g jedlé sody
100g kyseliny citronové
50-100g kukuřičného škrobu
30-50ml tuku/oleje

ideálně tuhé tuky, jako např. kakaové máslo, kokosový olej
můžete ale i mandlový, olivový nebo jakýkoliv jiný olej

pro vůni a barvu pokud chcete:

esenciální oleje

potravinářské barvivo

jako formičky:

plastové koule pūlené

tvořítka na led

... nebo co vás napadne

2. Pokud použijete tuhé tuky,
jako např. kakaové máslo
musíte je napřed rozpustit ve vodní
lázni.

3. Přidejte tuk a všechno
pečlivě promíchejte (nejlépe rukama)

5. Dejte směs do formiček, hodně přitlačte.

1. Smíchejte suché ingredience

7. Vyndejte
hotové "bomby"
opatrně z formiček.

6. Nechte formičky
odpočinout přes noc
v lednici.

4. Když chcete
použít barvy a vůně,
směs dejte do misek a kápněte do každé pár kapek
barviva a vonného oleje.

MÁTE HOTOVO

... a můžete hodit do vany!

Didi + Ida + Alma

Vystřihovánka bubnu

Vymyslel jsem pro vás vystřihovánku bubnu.

Na stránce s vystřihovánkou máte v rohu návod, jak ho sestavit. Doporučuji vám jako první vystřihnout jednotlivé díly. Poté podle pravítka ohnout všechny vyznačené části a zbývá už jen to slepit. Je to jen papírový buben, ale dá se na něj bubnovat. Místo paliček stačí vaše prsty.

Doufám, že se vám bude vystřihovánka líbit. Pusťte se do toho!

BhT

Tohle rozšíření si můžeš přidat ke hře z minulého čísla časopisu Tonda.

Pravidla hry jsou pořád stejná, jen se přidají nové příšery (meluzína a sirény), které mají zase sílu, a když je porazíš, získáváš zase nové zkušenosti (viz tabulka 1).

Také si můžeš do balíčku postav přidat 2 nové – hudebníka a muzikanta. A stejně jako minule mají tyto postavy své vlastnosti (viz tabulka 2).

Dokážeš překonat nové a hrozné příšery?

A dokáží šašek a hudebník zvítězit nad drakem?

Hodně štěstí...

Ema

POSTAVY a jejich vlast- nosti	HAD	KOSTL vec	PRÍZRAK	MEDVĚD	VLKO- DLAK	MASO- ŽRAVKA	SKŘET	Postava v kápi	Meluzín- a	Sirény
Čaroděj			+1	-1				+1		
Rytíř	-1	+1					+1			
Víla	+1		-1	+1						
Věštkyně			-1			+2				
Lukostřelce		-1		+1	+1					
Hudebník							-1		+1	+1
Šašek	+1			+1						-1

tabulka 2

PŘÍBĚHY

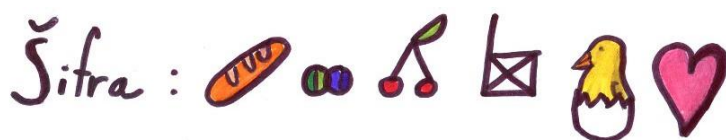

Hudebník, jehož půvabná melodie, která se line z jeho trumpetky, každého omámí, toť je hrdina, který se vydal draka uspat, aby hrozivý drak nebudil tolik strachu a aby lidé měli více nálady na hudbu. Avšak hudebník nemá meč ani sekýru, zato pouhou hudbu. Jak ale ví ne jeden muzikant, hudba je kouzlo, která porazí i tu sebestrašnější příšeru. Jenže jsou i tvorové, kteří neznají slitování, skřety jen tak nezaleknou nějaké ty housličky se smyčcem...

Šašek, který má po ruce vždy nějaký ten dobrý vtip a nikdy neztrácí naději a dobrou náladu, se jednoho dne doslechl o drakovi, který sám stráží svůj poklad. Zželelo se mu ho a vydal se na dlouhou a nebezpečnou cestu za osamoceným drakem, jen aby mu řekl pár vtipů a zatančil. Bude o to takový drak vůbec stát? A ví vůbec šašek, co ho čeká? Hada i medvěda dokáže obtancovat, ale sirénou se nechá lehce svést ze správné cesty. Šašek však stále věří, že když bude chtít, postaví se i na hlavu (což u něj samozřejmě není žádný problém) ...

Ema

Nela, Johy, Rebe

$$\text{Musical Note} + 80 =$$

$$26 + 1 =$$

$$\text{Red Heart} + 60 =$$

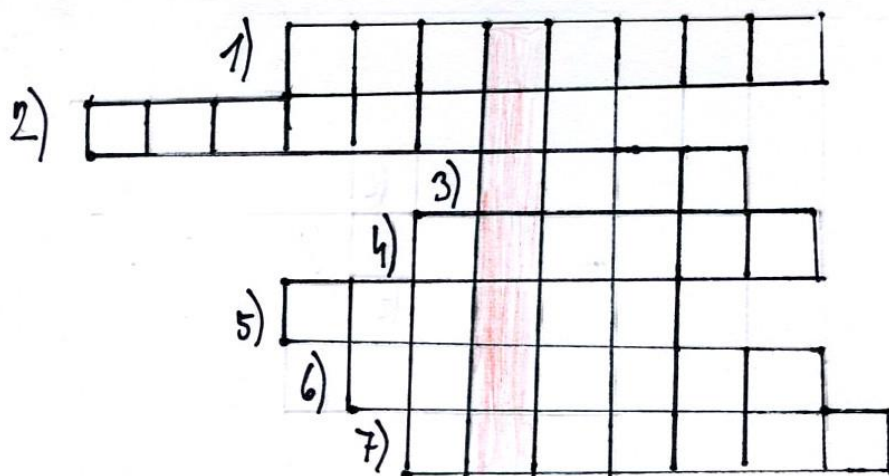

osmisměrka

TRUBKA
FLÉTNÁ KYTARA

C	F	G	K	Ž	O	T
L	L	Ň	Ě	N	R	S
Z	É	M	O	U	A	S
Č	T	J	B	D	Ě	B
W	N	K	D	I	Ž	R
I	A	K	Y	L	Y	A
M	K	K	Y	T	L	A
K	Y	T	A	R	A	N

Vyřeš názvy hudebních nástrojů a zjisti
tajenku.

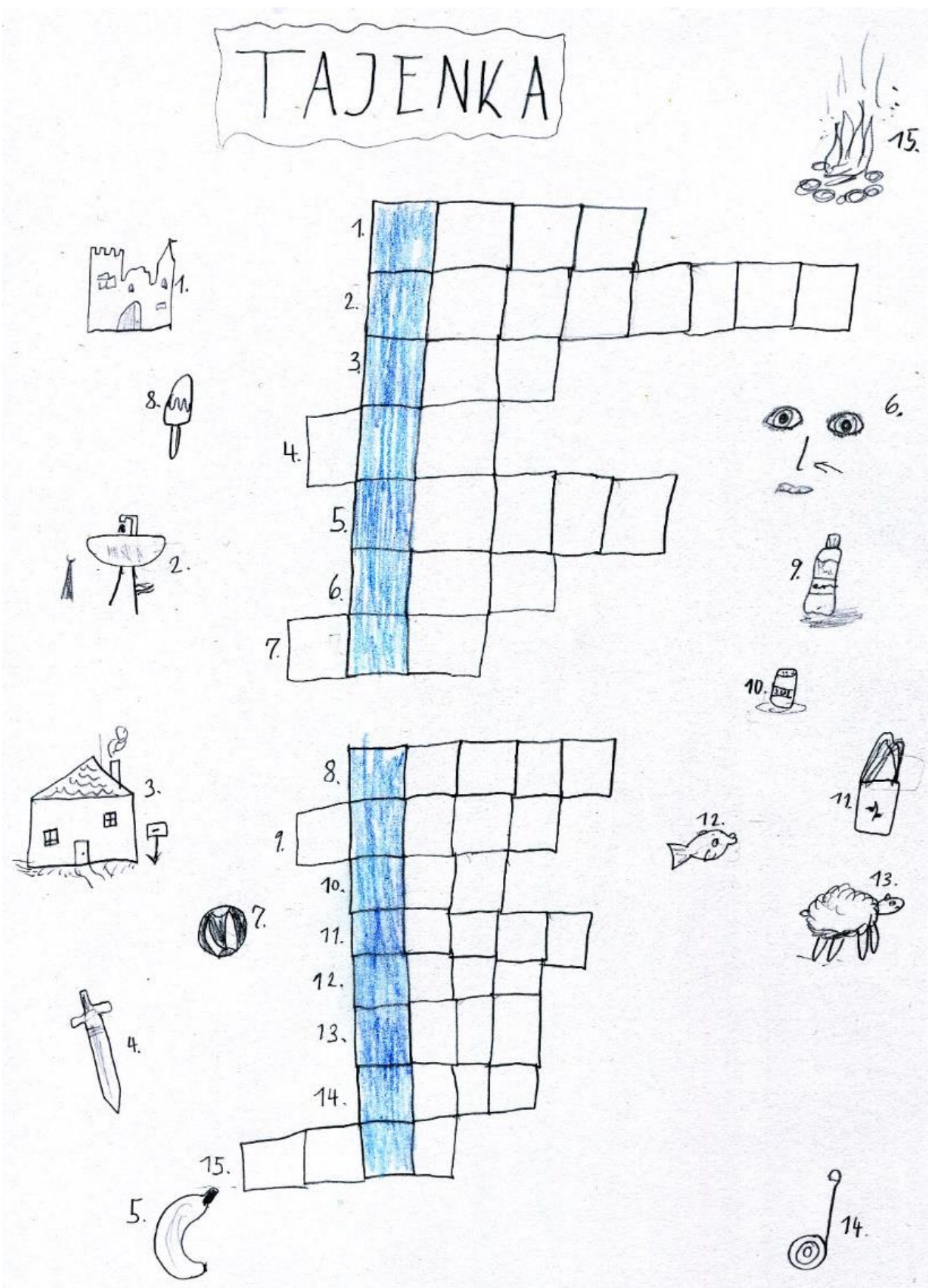

- 1) Zlatě vypadající nástroj vydávající troubící zvuk.
- 2) Dechový nástroj podobný trumpetě.
- 3) Řecký nástroj podobný harfičce.
- 4) Hnědý a černý smyčcový nástroj.
- 5) Něco jako pianino, ale větší.
- 6) Kovový trojúhelník s kovovou tyčkou.
- 7) Zatočená obří trubka. Dechový nástroj.

Tajenka: Pro hudbu je důležitá _____.

Ála

TAJENKA

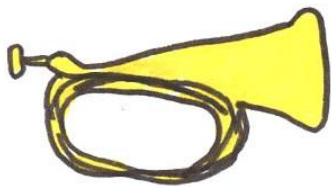
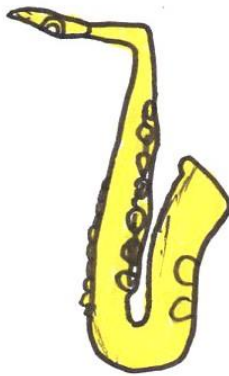
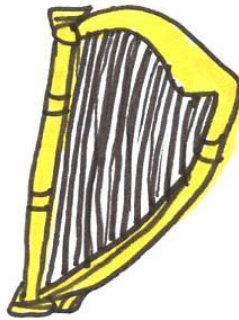
Kristinka, 2.A

Čtyřsměrka

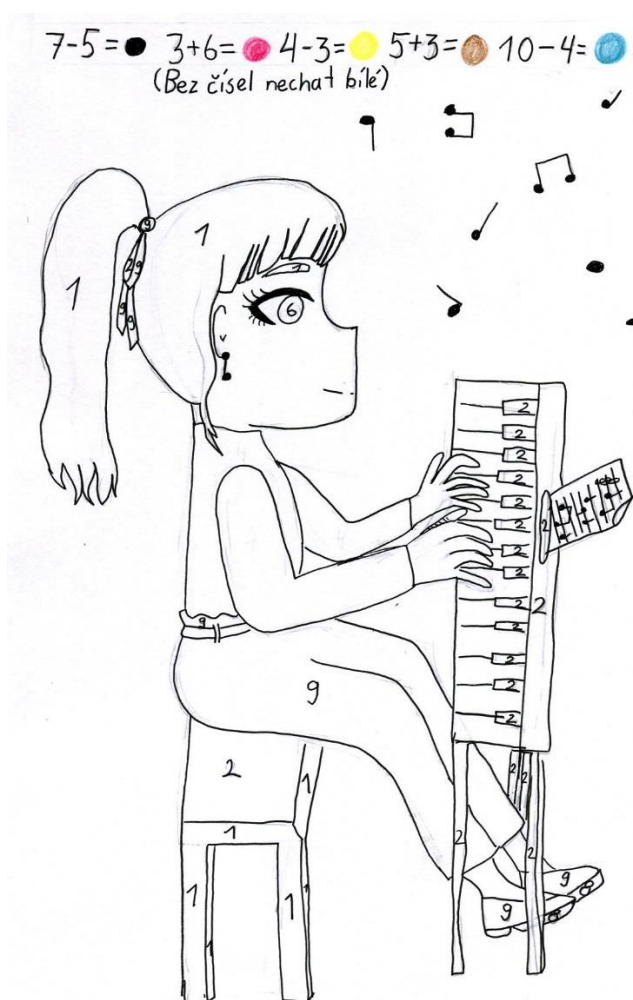
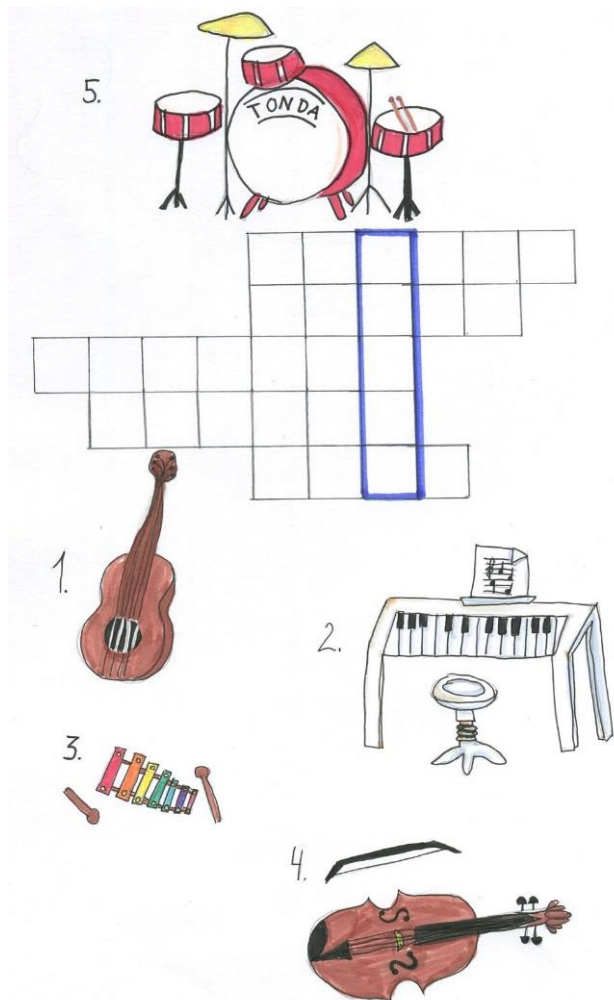
B	O	N	G	A	Y	N	Á	P	M	Y	T	U	B	A	X
K	L	Y	D	B	U	B	E	N	L	Č	I	N	E	L	Y
T	L	K	U	D	E	L	U	O	K	A	B	M	U	R	L
R	E	Č	D	U	K	O	N	T	R	A	B	A	S	A	O
U	C	I	Y	H	O	U	S	L	E	J	O	B	O	H	F
B	N	N	Z	F	A	G	O	T	Y	L	E	N	I	Č	O
K	O	L	V	V	A	L	O	K	I	P	O	Z	O	U	N
A	L	O	O	A	R	E	T	I	C	K	E	N	O	V	Z
T	O	R	N	V	A	R	H	A	N	Y	A	F	R	A	H
E	I	L	K	A	N	T	É	L	F	B	E	N	D	Ž	O
N	V	G	O	N	G	K	A	S	T	A	N	Ě	T	Y	R
I	B	N	H	V	I	O	L	A	D	Ř	Í	V	K	A	Í
R	A	A	R	Z	V	U	K	S	T	R	U	N	A	Í	N
A	S	I	A	N	T	U	O	L	P	I	A	N	O	R	S
L	A	R	S	Y	N	T	E	T	I	Z	Á	T	O	R	E
K	Y	T	A	R	A	B	A	L	A	L	A	J	K	A	L

BONGA	XYLOFON	TRIANGL	TRUBKA	VIOLONCELLO	ROLNÍČKY	ČINELY
KYTARA	LESNÍ ROH	BUBEN	POZOUN	BAJA	ZVONKOHRA	PIKOLA
TYMPÁNY	ČINELY	GONG	DUDY	KLARINET	KONTRABAS	ZVONEK
HUDBA	HOUSLE	TUBA	HARFA	RUMBAKOLE	HODOV	FAGOT
CITERA	VARHANY	BALALAJKA	BENDŽO	FLETNA	ZVUK	
KASTANĚTY	DŘÍVKA	VIOLA	PIANO	LOUTNA	SYNTEIZÁTOR	
STRUNA						

Tajenka: _ _ _ _ _

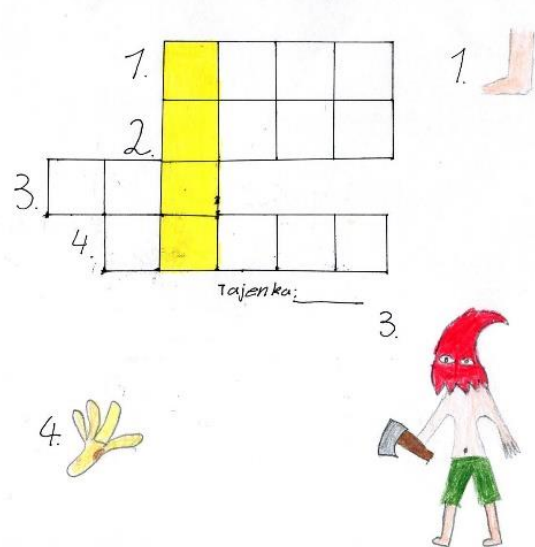
Ema

Rebe

Sofi

Johy

Bělela Ovečka

Dokážeš ji zahrát?

Určitě znáš tuhle písničku.
Ale jsou určitě tyhle
noty správně? Nejsou
některé notičky špatně?
Kolik jsi nařel chyb?

Ema

tajenka

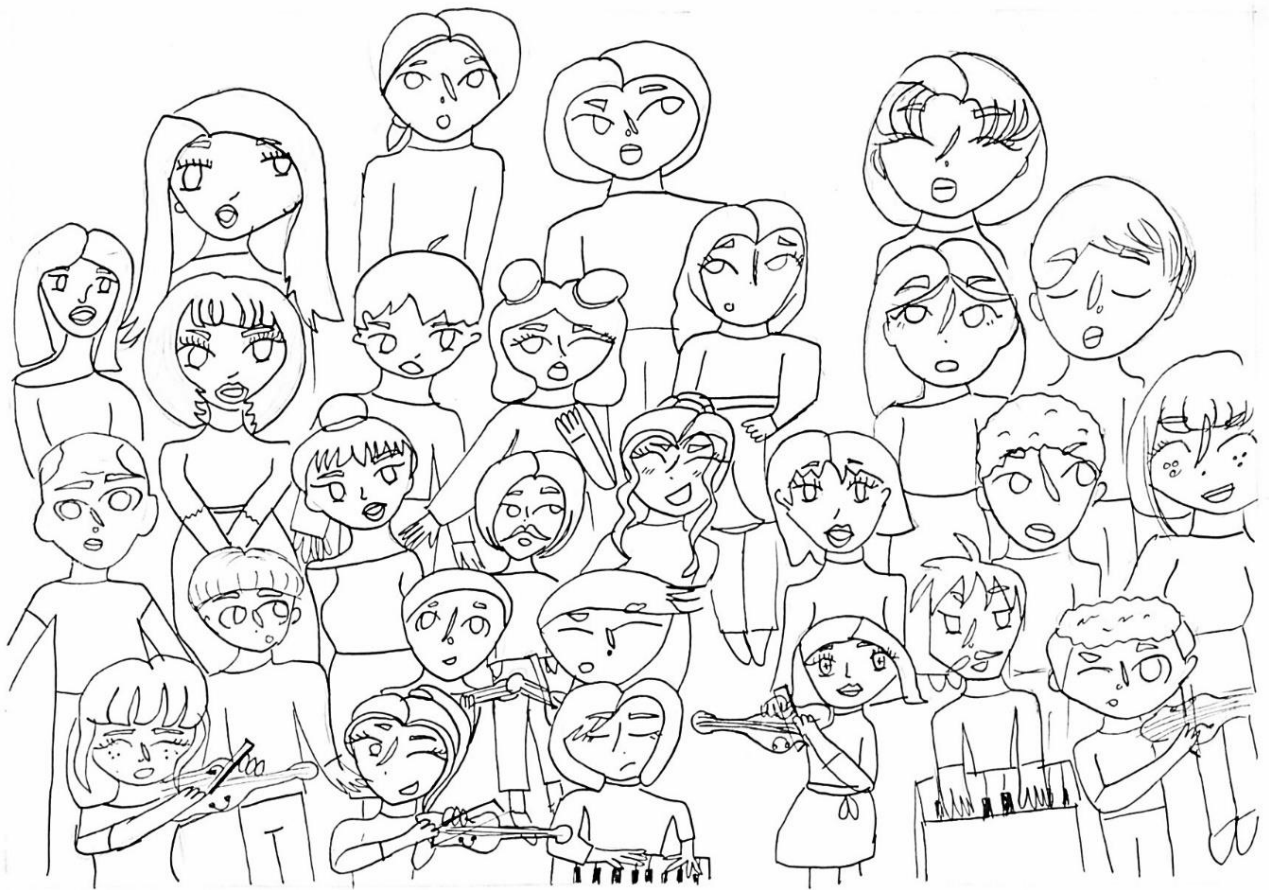
2	1	4	3	5
---	---	---	---	---

1 = ● 3 = ● 5 = ●
2 = ● 4 = ●

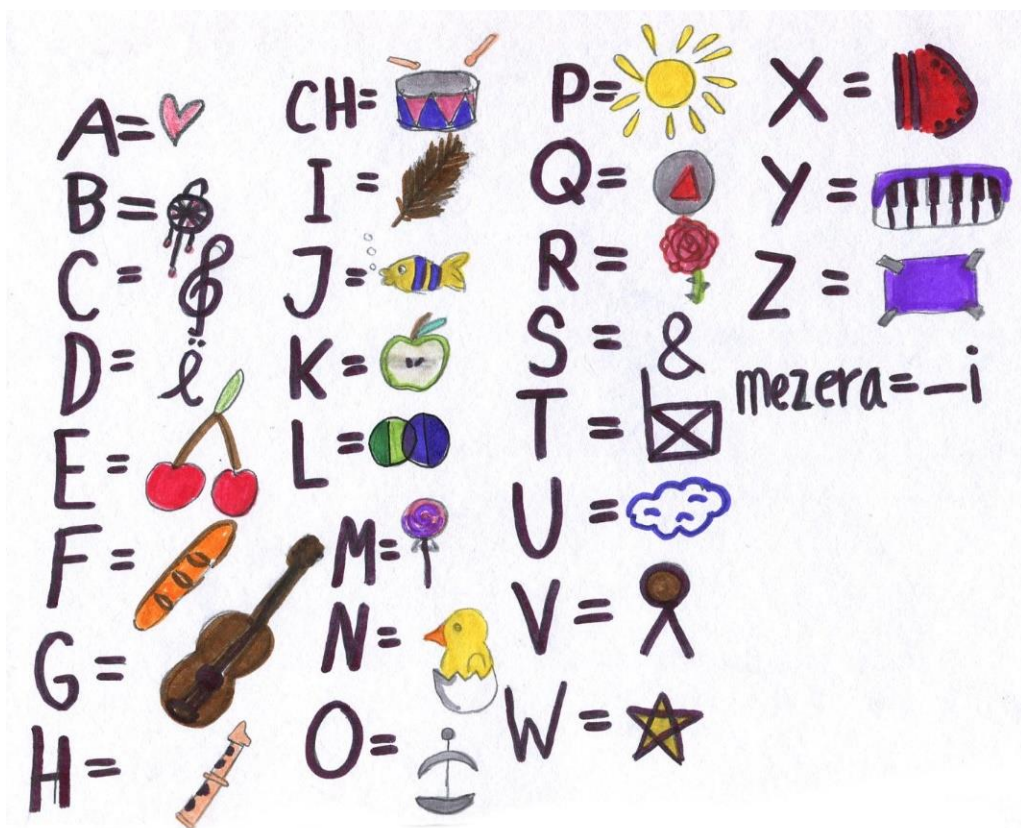
oxy

Nela

Esi, Rebe

Rebe, Esi

Johy, Nela, Rebe

Rybízová buchta

Suroviny: (obr. 1)

- 2 hrnky polohrubé mouky
- 1 hrnek cukru krupice
- ½ másla
- 1 prášek do pečiva s vinným kamenem
- 2 vejce
- 1 hrnek mléka
- 400-500g červeného rybízu (rybíz může být mražený)

Postup:

1. Nejdříve vymažeme plech máslem a vysypeme polohrubou moukou.
2. Rozehřejeme troubu na 175°C.
3. Ve velké míse smícháme 1 hrnek polohrubé mouky s 1 hrnkem cukru. A přidáme máslo.
4. Rukou vytvoříme žmolenu. (obr. 2)
5. Odebereme 1 hrnek žmolanky, který si odložíme stranou.
6. Do mísy přisypeme 1 prášek do pečiva s vinným kamenem. Pak přidáme 1 hrnek mouky, 2 vejce a 1 hrnek mléka. (obr. 3 a obr. 4)
7. Mícháme vařečkou, až je těsto hladké. (obr. 5 a obr. 6)
8. Těsto opatrně nalijeme na plech. Poklademe ovocem a posypeme žmolenkou, kterou jsme prve odebrali. (obr. 7 a obr. 8)
9. Plech opatrně vložíme do trouby a pečeme zhruba 40 minut. (obr. 9 a obr. 10)

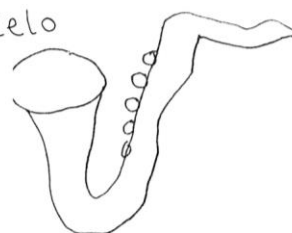
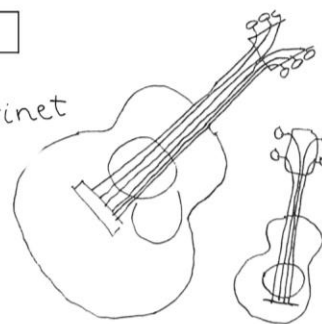
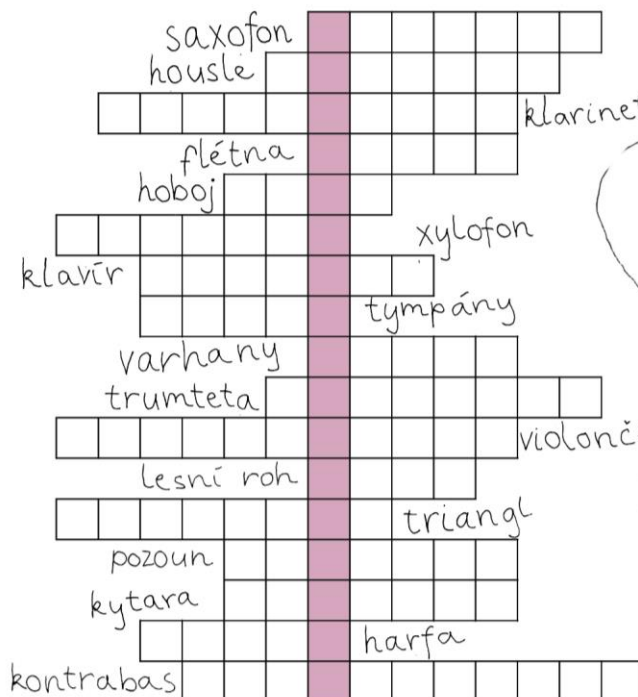
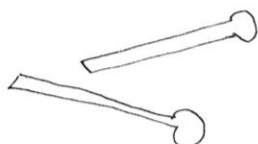
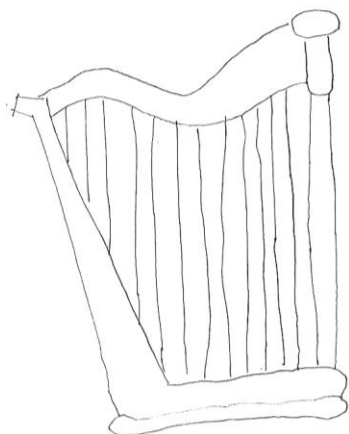
Přeji zábavné pečení a nezapomeňte uklidit kuchyň!

Johy

kříž + slovo + hádanka = křížovka

KREUZWORTRÄTSEL

SLOVNÍČEK:

EL (Esslöffel) = lžíce
TL (Teelöffel) = lžička

Stock = hůl / zde ale klacek na opékání
Brot = chleba
Feuer = oheň

Hefe = droždí
Hefeteig = kynuté těsto
lauwarm = vlažný

gehen lassen = nechat kynout
wickeln = (o)motat

= klacek + chleba

STOCKBROT - REZEPT

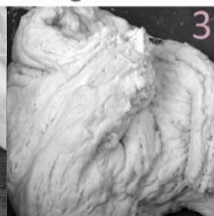
... občas také "KNÜPPELBROT"

Hefeteigansatz vorgehen lassen:
(= Wasser + Hefe + Zucker)
und untermischen

Hefeteig kneten
und gehen lassen

im Feuer backen:

Mehl + Salz + Öl
abmessen

ZUTATEN

400g Mehl
½ Würfel Hefe (oder 1 Päckchen Trockenhefe)
2 TL Salz
½ TL Zucker
3 EL Olivendöl
230 ml lauwarmes Wasser

um einen Stock wickeln

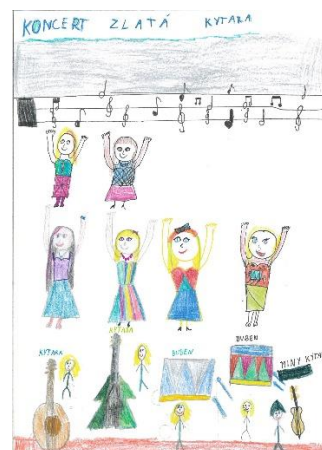
Ida a Alma

Ondra, 3.C

Dora, 3.C

Olivka a Eliška, 3.D

Matouš, 3.B

Matilda, 3.C

Klárka, 3.C

Jad, 3.D

Vilda, 3.D

Carla, 3.B

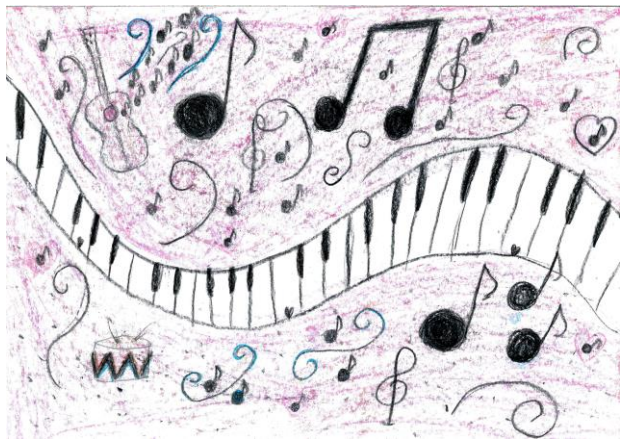
Pavel 3.A

Stella 3.A

Hanka 3.A

Darina 3.A

Oskar 3.A

Ema 3.A